

stre have underskrevet sin egen Dødsdom som betydende politisk Parti, og det følger jeg mig overbevist om, at det føler Venstre ikke Trang til. Venstre vil naturligvis, hvad ethvert betydende politisk Parti er nødt til, føre en aktiv Handelspolitik, men ikke efter det ærede Medlem Hr. Drachmanns Linie.

Der er den store Forskel paa det konservative Partis og paa Venstres handelspolitiske Linie, at Venstres Toldpolitik overfor Nødvendighedsartikler følger en nedad-gaaende Linie, altsaa i Retning af lavere Toldsatser, og vi vil helst have fri Handel og frit Samkvem Landene imellem. Men det konservative Partis Ønsker paa det toldpolitiske Omraade gaar, som det ærede Medlem Hr. Drachmann med flere saa tidt har antydet, i stik modsat Retning af Venstres. Det konservative Parti følger den opadgaaende Linie i Retning af mere og mere Told, og det hidrører fra en Grundanskuelse paa det handelspolitiske Omraade, som er fuldkommen modsat Venstres Opfattelse. Det hidrører fra en Grundanskuelse, som efter min Mening bedst og klarest kan karakteriseres ved Henvisningen til den gamle Hedningemoral, som fandt sit Udtryk i Ordet „Øje for Øje og Tand for Tand“. Det er en Linie i opadgaaende Retning, der fører til Kamp og Toldkrig og Ufred Landene imellem, medens Venstres Linie peger i Retning af Fordragelighed, Forstaaelse og Fred Landene imellem. Der er en Væsensforskel mellem de to Synspunkter, og de forenes efter min Opfattelse aldrig.

Det konservative Folkeparti har hidtil været alene om officielt at vedkende sig Krigslinien i vor Handelspolitik. Men adskiltigt, synes jeg, tyder paa, at Socialdemokratiet er paa Vej over derimod. Jeg skal i saa Henseende minde om, hvad andre Medlemmer tidligere har mindet om, den højtærede Statsministers Fredericiatale om Krykken. Det er jo endnu forsigtigt og tøvende, men det glider selvfølgelig bedst under en social Maske; og derfor har den højtærede Minister vel ogsaa nok valgt sine Udtryk under Hensyn dertil. Jeg skal som et yderligere Bevis paa Socialdemokratiets begyndende Svingning anføre, at det danske Landbrug bl. a. har anmodet om at faa Tolden paa Ost og Humle hævet; men selv et saa lille Ønske i frihandelsvenlig Retning fra det danske Landbrug har Ministeriet nægtet at imødekomme. Det viser tydeligt Ministeriets Holdning i Toldpolitik. Det er ligeledes interessant at lægge Mærke til,

at nu kan Socialdemokraterne ikke længere tage Ordet Frihandel i deres Mund uden i næste Øjeblik at vende sig imod det konservative Parti og med meget respektfulde Bøjninger erklære: vi er ikke doktrinære, aldeles ikke.

Og det ærede Medlem Hr. Pürschel smiler saa lunt, han ser meget vel, hvor det bærer hen, og han var jo ogsaa i høj Grad imødekommende i sin Finanslovtale. Han erklærede straks, at Navnet betød ingenting, det var underordnet, der skulde ikke komme dem noget imellem i den Henseende, blot de fik begyndt; det var det, det kom an paa. Alting tyder paa, at de to Partier har Balskoene paa; og det kan sikkert blive et interessant Syn at se, hvorledes det ærede Medlem Hr. Pürschel kan svinge den højtærede Statsminister i Dansen om Guldkalven. Det skal ogsaa blive interessant at se, om det radikale Parti vil skaffe de danselystne tilstrækkelig Luft under Fligene.

Men naar de ikke har faaet begyndt endnu, saa skyldes det utvivlsomt en eneste Ting: der mangler een, som er villig til at betale Omkostningerne, det er der nemlig ingen af de to Parter, der vil. Nu hørte jeg nok, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard var saa elskværdig i sin Finanslovtale at sende en Invitation til Venstre; jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem ogsaa har Rollerne fordelt. Men det kunde det ærede Medlem godt have sparet sig; vi skal ikke med, jeg skal i hvert Fald ikke, og jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at Venstre heller ikke føler Trang dertil. Det er nu en Gang vor Natur imod, og det er desuden ogsaa en god gammel Skik, at de Folk, der vil danse, skal selv betale Spillemandspenge; og det tror jeg ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Pürschel og den højtærede Statsminister bliver nødt til, hvis de vover sig ud i Dansen.

Jeg skal til Slutning fremsætte nogle Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister. Jeg husker, at det ærede Medlem Hr. Holdgaard en Gang i Fjor henstillede til ham at skære ned paa Landbrugsministeriets Budget. Jeg forundrede mig noget over den Opfordring, ikke saa meget, fordi den kom fra det ærede Medlem — han hører jo til et Parti, som i en lang Aarrække ikke har bestilt andet end at gøre Lakajtjeneste for Socialdemokraterne —, men det forbavsede mig, fordi jeg ikke kan se, at der er Grundlag for en saadan Opfordring. Men den højtærede Minister erklærede sig mere end villig til